

Anita Verkerk

Lenteliefde & Kersen- bloesem

Uitgeverij Cupido

Omslag: COCO Bookmedia, Amersfoort

Binnenwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Lenteliefde & Kersenbloesem

ISBN 9789462042568

Reeks: Cruiseschip Cupido (4)

© 2020 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

© 2020 Uitgeverij Cupido. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2020 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form. The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

HALLO ALLEMAAL,

‘Lenteliefde & Kersenbloesem’ is de vierde liefdesroman in de succesvolle reeks van romantische boeken die zich afspeelt op het super-de-luxe cruiseschip Cupido, dat met een bonte verzameling passagiers en bemanningsleden over de zeven zeeën vaart.

In elk deel spelen soms ook ‘oude bekenden’ uit eerdere boeken mee, maar iedere roman heeft haar eigen unieke hoofdpersonen. Daarom zijn alle delen uit deze serie afzonderlijk te lezen.

In ‘Lenteliefde & Kersenbloesem’ leven we mee met reis-journaliste Sakura Winters, die het zo druk heeft met haar eigen bedrijf dat de liefde er steeds bij inschiet. Dan krijgt Sakura een uitnodiging voor een persreis naar Japan: een veertiendaagse cruise met de Cupido...

Veel leesplezier met dit nieuwe boek in deze ontspannende zonnige reeks!

Liefs,

:-) Anita

PROLOOG

Geachte mevrouw Winters,

Graag willen wij u – als toonaangevend Nederlands reis-journaliste – uitnodigen voor een persreis op ons vijfsterrenschip ‘Cupido’.

Het betreft onze veertiendaagse cruise ‘Ontdek Japan en Rusland’ die op 14 april aanstaande vanuit het Japanse Yokohama zal vertrekken.

Onderweg doen wij diverse bruisende havensteden aan. Bovendien staan in deze periode op veel plaatsen de kersenbomen in volle bloei en hebt u onderweg volop de gelegenheid om hiervan te genieten.

Als genomineerde voor de titel ‘Beste Reisblog van Nederland’ verzorgt u in ons Cupido Theater een presentatie over uw blog, die ongeveer drie kwartier in beslag zal nemen. De gelukkige winnaar of winnares van deze titel zal op onze eerste gala-avond feestelijk bekend gemaakt worden. Aan boord ontvangt u hierover nadere informatie.

Ook verblijven wij een hele dag in het intrigerende Russische Vladivostok, waar het eindpunt is van de bekende Trans-Siberische spoorlijn. Tijdens een enerverende excursie kunt u op het historische station van Vladivostok zelf in de trein stappen en een deel van dit fascinerende traject afleggen.

Aan het eind van deze gedenkwaardige rondreis zal de Cupido op 29 april opnieuw in Yokohama afmeren.

In de bijlage kunt u meer lezen over de aanleghavens en de excursiemogelijkheden. Ook vindt u hierin alle praktische informatie over deze (ont)spannende cruise en de voorwaarden voor uw deelname aan deze persreis.

Kapitein Elmar Volkers en de voltallige staf van de Cupido verheugen zich op uw komst. Zij zullen er alles aan doen om u en uw collega-journalisten een onvergetelijke reis te bezorgen.

Met vriendelijke groet,

Helma Bruinstra

CEO Cupido

HOOFDSTUK 1

“Mevrouw Winters! Wakker worden! Het is tijd voor uw ontbijtje!”

Ik schoot verschrikt overeind in mijn vliegtuigstoel en stootte mijn pols venijnig tegen mijn laptop, die op het uitklaptafeltje voor me stond.

Door de pijnscheut was ik in één klap helemaal bij de les en dat was maar goed ook. Mijn laptop had namelijk besloten dat hij zo’n ruwe behandeling niet pikte en gleeed pesterig van het tafeltje af.

“Nee, dat gaat niet gebeuren!” prevelde ik paniekerig en ik deed een wanhopige greep naar het apparaat waarvan ik – voor mijn inkomen – compleet afhankelijk ben. Gelukkig kon ik het ellendige ding nog net tegenhouden voordat hij definitief aan zijn duik naar beneden begon. Mijn muis was helaas minder gelukkig, die was intussen op het harde ijzeren randje naast het gangpad geklapt. Vanuit mijn ooghoeken zag ik het luikje openspringen en voor ik er iets tegen kon doen, rolde mijn batterij onder de trolley met etenswaren.

“Oh, wat spijt me dat vreselijk,” zei de stewardess schuld-bewust. “Ik wilde u absoluut niet laten schrikken.”

Ik haalde diep adem en terwijl mijn zere pols nog eens extra pijnlijk begon te steken, trok ik mijn gezicht in een blij glimlach. Want de stewardess was een trouwe lezeres van mijn reisblog en ik had geen zin om als een sacherijni-ge kenau over te komen. Als je in de social media eenmaal een slechte naam hebt, blijft je dat jaren achtervolgen.

“Geeft niks, hoor. Dat kan gebeuren. Maar zou u misschien mijn muis van de ondergang willen redden? Ik kan geen kant op.”

“Natuurlijk, mevrouw Winters.” Al pratend zakte de stewardess geroutineerd op haar hurken, viste met hulp van haar collega muis en batterij van de vloer en legde die in mijn uitgestoken handen. Daarna keek ze me opgelucht aan. “Zo te zien is alles nog heel, mevrouw Winters.”

Ik knikte vrolijk. “Dat geloof ik ook. Hartelijk bedankt voor uw hulp.”

“Als u dan nu uw tafeltje leeg zou willen maken?” praatte ze door. “Dan heb ik hier uw speciale maaltijd.”

“Mag ik voor de zekerheid eerst mijn bestand nog even opslaan? Ik ben al typend in slaap gevallen.”

Dat mocht.

Ik propte de batterij haastig op z’n plek, klapte het luikje dicht en schoof de muis hoopvol over het tafeltje heen en weer. Maar de laptop kwam pas weer tot leven toen ik een toets indrukte. Met hulp van de knopjes scrolde ik wat moeizaam door mijn tekst, die gelukkig nog helemaal oké leek en sloeg het bestand onder een andere naam in twee verschillende mappen én op een extern stickje op.

Safety first!

Ooit was ik namelijk onder dezelfde omstandigheden een heel artikel kwijtgeraakt en dat ging me geen tweede keer gebeuren.

De stewardess wachtte geduldig tot ik laptop en muis op de lege stoel naast me parkeerde en zette daarna een gevuld dienblad voor me neer.

Alsof ik een vijf sterrenrestaurant was binnengestapt, be-

gon ze me opgewekt uit te leggen wat er allemaal speciaal voor mij aan eten was gemaakt: “Dit is een lekkere fruitsalade en dat bakje daar is ook een fruitsalade en dan hebben we hier warme rijstepap met fruit.” Ze keek me blij lachend aan en ik kon weinig anders doen dan vrolijk teruglachen.

Oké, ik hou best van fruit. Maar is het nou zo moeilijk om een plantaardig ontbijtje te maken, waar ook nog wat variatie aan te pas komt? KLM adverteert met geweldige topkoks die ze voor de catering hebben ingehuurd. Nou, die bakken er letterlijk niks van.

Echt jammer dat ik al twee keer een blog over het onderwerp *Vegan in het vliegtuig* geschreven had, anders kon ik weer eens lekker losgaan.

De stewardess praatte intussen opgewekt verder: “Er staat daar een kuipje margarine en er zijn ook twee plakjes glutenvrij rijstebrood.”

Glutenvrij rijstebrood...

Ik keek een beetje jaloers naar het warme saucijzenbroodje waar de passagier aan de overkant van het gangpad net gretig zijn tanden in zette en schudde mijn hoofd.

Waarom konden ze niet gewoon alle vliegtuigmaaltijden standaard veganistisch maken? Dat kunnen de meeste passagiers gewoon eten. Er is tegenwoordig immers zoveel keus in plantaardige croissantjes, lekkere gevulde broodjes en heerlijke vleesvervangers... Dan deden ze meteen ook nog iets terug voor al die CO2 die ze maar ongegeneerd de lucht in bliezen.

Er borrelde een tevreden gevoel in me op. Mooi zo, dat was een leuke nieuwe insteek voor mijn volgende blog.

Zo gelijk maar even een paar puntjes in mijn laptop zetten, want...

“En dan heb ik hier uw thee,” onderbrak de stewardess mijn gedachtegang. “Zal ik er ook nog een sapje bij doen?”

“Graag.”

Ik wachtte tot alle drankjes ook op het tafeltje stonden en maakte een paar detailfoto's van de culinaire hoogstandjes, waarbij ik het zelfs gedaan kreeg om het bruine randje langs een stukje peer goed op de kiek te krijgen.

Daarna ruilde ik het dienblad in voor mijn laptop, controleerde het binnenste van mijn muis en kwam tot de prettige ontdekking dat de batterij er achterstevoren in zat. Ik zette het ding haastig in de goede stand en een paar tellen later reageerde de muis weer als vanouds.

Gelukkig, dat scheelde weer een hoop stress.

Ik nam een slok thee en schoof daarna met mijn ene hand mijn ontbijtje naar binnen, terwijl mijn andere hand vlijtig begon te typen. Dat is het grote voordeel van vrouw zijn. Wij kunnen meerdere dingen tegelijk.

Na een tijdje typen en eten hoorde ik een belletje boven mijn hoofd, dat al gauw werd gevolgd door een krakerige boodschap:

“Dames en heren, jongens en meisjes, goedemorgen. Dit is de copiloot vanuit de cockpit. Wij hebben zojuist de daling ingezet naar het vliegveld van Tokio waar wij over een kleine veertig minuten zullen landen. Dan is het plaatselijke tijd tien over half negen in de ochtend en daarmee liggen wij prachtig op schema. Het is mooi zonnig weer, er staat weinig wind en de buitentemperatuur is op dit

moment twintig graden Celsius. Ik wens u fijne dagen in Tokio en als u een doorverbinding hebt nog een prettige voortzetting van uw reis. Ladies and gentlemen...”

Oh help, we waren er bijna. En ik moest eigenlijk best wel nodig.

Tja... Als je lekker zit te typen, stoort zo'n sanitaire stop behoorlijk. Maar nu had ik weinig keus meer, want met een beetje pech werd de wc over een paar minuten verboden gebied.

Terwijl de copiloot zijn boodschap met evenveel enthousiasme in het Engels herhaalde, sloeg ik haastig mijn bestand op en wurmde me wat moeizaam uit mijn vliegtuigstoel. Na een nachtvlucht ligt je plek vaak bezaaid met dekentjes en kussens en dan is het een hele kunst om daar niet over te struikelen.

Deze vlucht zat ik – wat een luxe – in mijn eentje in een rijtje van drie, maar ik had er toch een zoi van weten te maken.

Ik liep over het gangpad naar achteren en kwam al gauw tot de ontdekking dat ik niet de enige passagier was die voor de landing nog even naar de wc wilde. Er stond me toch een rij!

Ai, ai, ai... Waarom was ik niet eerder gegaan?

Domme vraag natuurlijk. En je had er ook niks aan.

Ik kon beter kijken of er ergens anders nog een vrij toilet was. Dus slalomde ik onder het uiten van de kreet: *Sorry, mag ik er even langs*, geroutineerd om de rij heen en vervolgde mijn wandeling in de richting van de vliegtuigstaart.

Maar daar stond het ook vol.

Terwijl ik wat sneu van het ene been op het andere wiebelde om mijn blaas in toom te houden, klonk er een bekend pinggeluidje door de cabine en het ‘Riemen vast’-lampje sprong op rood.

Vervolgens riep de purser hoogst persoonlijk om dat de captain op zeer korte termijn turbulentie verwachtte en daarom was het gebruik van de toiletten niet langer toegestaan. Of we allemaal weer snel braaf op onze stoel wilden gaan zitten...

Er waren uiteraard nog meer mensen die daar weinig voor voelden en zodra er toiletten vrij kwamen, schoten ze ongegeneerd naar binnen.

Maar net toen ik bijna aan de beurt was, kwam de purser in beeld, die de vrijkomende toiletten met een streng gezicht op slot draaide.

“Ik moet echt heel nodig,” probeerde ik op een wanhopig toontje, maar de purser was niet gevoelig voor mijn smeekbeden en twee tellen later bleek dat ook zij me herkend had. Of de stewardess had haar bijgepraat, dat kon natuurlijk ook.

“U moet echt snel gaan zitten, mevrouw Winters. *Safety first*. Dat staat geregeld in uw blog.”

Ik ben niet zo heel gauw op mijn mondje gevallen, maar daar wist ik niks op terug te zeggen. Want als je op je eigen woorden gevangen wordt...

Dus haalde ik mijn beroepsgrijns van stal, groette het mens vriendelijk en begon haastig aan de terugweg. Want als het een beetje meezat, waren de toiletten in het midden intussen vrij gekomen en dan kon ik misschien toch nog gauw even heel stiekem...

Maar de ervaren purser had dit soort zaken natuurlijk al vaker bij de hand gehad. Vanuit mijn ooghoeken zag ik haar in het gangpad aan de overkant voorbij schichten. Hoewel ik op mijn beurt een sprintje trok, was zij nét iets eerder en ze draaide onverbiddelijk ook de laatste vrije toiletdeur voor mijn neus op slot.

Ik kon weinig anders doen dan mijn nederlaag accepteren en ging heftig balend terug naar mijn plaats, waar ik op mijn laptop nog net even de zin: ‘In een vliegtuig moet je naar de wc gaan als je kunt, want voor je het weet, mag je niet meer van je stoel’ kon intypen, voordat het trouwe apparaat door de purser hoogst persoonlijk in het bagageluik werd gedeponeerd.

* * *

Onnodig te zeggen, dat een schokkende en bonkende vlucht met een volle blaas niet echt fijn is en ik was blij dat de wielen van de blauwe vogel de landingsbaan van Narita Airport raakten.

Misschien kon ik tijdens het taxiën wel even naar de wc sluipen. Al die stewardessen zaten immers toch in hun stoel te kletsen.

Alsof ze voelde wat ik dacht, schalde ineens de stem van de purser door het vliegtuig: “Dames en heren, hartelijk welkom op de luchthaven van Tokio. Wilt u blijven zitten, totdat het lampje ‘Riemen vast’ is uitgedaan?”

Ik zag haar ineens een eindje voor me in het gangpad staan en terwijl ze naar mij keek, vervolgde ze: “Het gebruik van de wc’s is helaas niet meer toegestaan, maar op

de luchthaven kunt u dadelijk gebruik maken van een luxe Japans douchetoilet.”

Nou, dat was een hele troost. Als ik dat tenminste nog zou halen...

“Kijk eens wat mooi!” hoorde ik de opgewonden stem van de vrouw achter me zeggen. “Een hele rij bloeiende kersenvomen!”

Onwillekeurig keek ik naar buiten en inderdaad: een heel eind verderop zag ik langs de rand van het veld een waar woud van roze kersenbloesem. Dat leidde gelukkig wat af, maar toch was ik dolblij toen het vliegtuig een draai maakte en ik de slurf in het vizier kreeg.

Zodra het lampje ‘Riemen vast’ uitging, zocht ik razendsnel mijn spullen bij elkaar en schoof ongeduldig in de rij om eruit te mogen.

Maar ja, dat duurde en duurde... Ik werd er bijna wanhopig van.

Eindelijk, ein-de-lijk kwam ik dan toch bij de uitgang waar ik werd tegengehouden door de stewardess die mij mijn ontbijtje had geserveerd. “Mevrouw Winters, mag ik alstublieft uw handtekening voor in mijn vip-boekje? Ik heet Lianne.”

Ze rekende er helemaal op dat ik graag aan haar verzoek zou voldoen, want nog geen tel later kreeg ik een vrolijk versierd schriftje – met een harde kaft – én een pen onder mijn neus geduwd.

Wat moet je dan?

Dus kneep ik mijn benen nog eens extra tegen elkaar, wierp voor de zekerheid een blik op het naamspeldje naast haar sjaaltje – sommige namen worden heel anders ge-

speld dan ze klinken – en schreef: *Het was fijn om je te ontmoeten, Lianne. Heel erg bedankt voor de fantastische vlucht! Veel liefs van Sakura Winters.*

Ik gaf het boekje terug en wilde snel naar buiten schieten, maar amper een halve meter verder stond de purser blij glimlachend met een heel stapeltje van die schriftjes te wachten.

Tja, als jong meisje droomde ik ervan om ooit nog eens een bekende Nederlander te worden, maar in de praktijk is daar vaak helemaal niks aan.

* * *

Na een minuut of tien had ik alle fans van een lief tekstje plus handtekening voorzien en daarna kon ik eindelijk – uiteraard vriendelijk groetend en zwaaiend – het toestel uit.

Bij het eerste toiletblok dat ik tegenkwam, stond een gigga-rij en ik spurte met de moed der wanhoop verder tot ik bij het volgende toiletblok gelukkig een vrije wc vond.

Terwijl ik mijn broek naar beneden stroopte, zag ik in een flits dat er een compleet controlecentrum vol knopjes en knipperende lampjes naast de bril zat. Veel aandacht had ik daar natuurlijk niet voor. Ik ging haastig boven de pot hangen, die mij met vrolijke piepjes en een vreemd brommend geluid begroette, waardoor het geluid van mijn klaterende waterstraal volledig gesmoord werd.

Nou, dat was echt een geluuksmomentje. Zo zie je maar weer dat je ook van de allerkleinste dingen in het leven volop kunt genieten.

Terwijl ik mijn jeans weer ophees, trok het toilet zichzelf keurig door. Nou doen de wc's op Schiphol dat meestal ook – als ze tenminste niet compleet verstopt zitten – maar deze pot maakte er een hele happening van. Er brandde een blauw lichtje en er schoten allerlei waterstraaltjes voorbij, terwijl in het controlecentrum naast de bril ook allerlei lampjes oplichtten. Ik pakte mijn telefoon, maakte wat foto's en een filmpje van het gebeuren en daarna bestudeerde ik het paneel uitgebreid. Helaas was daar weinig van te bakken, want ik zag alleen maar Japanse letters staan. Er waren ook knopjes waarop je getekende zwarte poppetjes – met hun benen languit naar voren – op een soort krukjes zag zitten. Waar zou dat voor zijn?

Uiteraard was er maar één manier om daar achter te komen en met mijn mobiel in de filmstand drukte ik op zo'n knopje.

De wc begon meteen weer vrolijk te piepen en gefascineerd keek ik toe hoe er ergens vanaf de zijkant een soort grijs metalig slangetje naar buiten kwam, dat naar het midden van de pot kronkelde. Daarna tilde hij zijn kopje op en even was het net alsof het een echte slang was die me met één oogje aandachtig aanstaarde. Op hetzelfde moment spoot er een forse waterstraal omhoog, die mij vol raakte. Ik gaf een gil, sprong als een gek achteruit en knalde met mijn achterste lelijk tegen de gesloten toiletdeur. Het water was lekker warm, dat dan weer wel, maar na een paar seconden was ik al behoorlijk nat.

Ik drukte mezelf tegen de zijkant van de tegelmuur om de straal te ontlopen, maar dat had de sproeier meteen in de gaten. Hij draaide een fractie in mijn richting en ging op-

gewekt piepend door met zijn douchewerkzaamheden. Ik kon geen kant op, want als ik me nu omdraaide om de wc uit te vluchten, werd ik aan de achterkant ook kletsnat. En dan dachten de mensen helemaal dat ik het in mijn broek had gedaan...

Er werd stevig op de andere kant van de deur geklopt en ik hoorde een Nederlandse stem gesmoord vragen of ik op wilde schieten, omdat tante Inez blijkbaar erg nodig moest.

Maar ik had geen flauw idee waar de stopknop zat en ik durfde ook nergens meer op te drukken. Wie weet wat dit horrording nog meer voor ellende in petto had.

Uiteindelijk vond het akelige stuk techniek dat ik blijkbaar weer schoon genoeg was. Hij stopte met spuiten en ik voelde uit de pot warme lucht omhoogkomen. Maar dat helpt natuurlijk geen biet als je compleet doorweekt bent. Terwijl er opnieuw stevig op de deur gebonkt werd, probeerde ik mezelf met hulp van de toiletrol weer droog te krijgen, maar als de nattigheid uit je schoenen sopt, schiet dat ook niet op.

Ik zuchtte diep. Ik kon hier moeilijk de rest van de dag blijven staan en bovendien trok die wc zichzelf bij ieder stuk papier dat ik in de pot gooide opgewekt door. Je wist maar nooit of het ding spontaan zou besluiten om opnieuw met water te gaan sproeien.

Ik haalde diep adem, draaide het slot van de knip, plakte een vrolijke glimlach op mijn lippen, greep mijn natte trolley en stapte de kleine ruimte uit. Ik ging gewoon net doen of ik al die blikken van de mensen om me heen niet zag.

Ik kon mijn goede voornemen meteen in praktijk brengen, want er stond een hele rij dames met hoge nood te wachten en die keken niet blij.

De voorste schoot haastig langs me heen het toilet in en de dame achter haar bromde kwaad: “Hè, hè, daar ben-u eindelijk. Het lukte zeker niet om jezelf door te trekken?” “Daarom bleef ze natuurlijk zo lang op de pot zitten,” kwam het antwoord uit de rij ernaast. “Ze lijkt wel een verzopen zee-olifant.”

“Zeg, volgens mij is zij dat maffe mens van de Ochtendkrant,” verklaarde een ander op een nadenkend toontje. “Van die stomme reisstukjes, weet je wel?”

“Oh, echt? Altijd al gedacht dat het een asociale tuthola was.”

Kortom, ik schoot er als een speer vandoor en volgde haastig de bordjes richting uitgang.

Na een tijdje leidden de aanwijzingen me naar een smal gangetje waar aan het eind een loketje was.

Dat was vast de immigratie. Bofte ik even dat het niet druk was. Over een half uurtje ging de volgende Narita Express naar Tokio en met een beetje geluk zou ik die nog makkelijk halen.

Ik viste mijn paspoort uit mijn rugzakje – dat gelukkig droog gebleven was – en stapte blij op het loketje af. Maar dat bleek bedoeld te zijn om automatisch je temperatuur te meten.

“*You fever?*” vroeg de dienstdoende vrouwelijke beambte.

“Of ik koorts heb?” Ik schudde mijn hoofd. “Nee, hoor. Ik voel me prima.”

De thermometer bleek er gelukkig hetzelfde over te denken, maar toch keek de vrouw me wat argwanend aan. “*Why wet?*” was haar volgende vraag.

Ik haalde mijn schouders op. “Ik ben nat, eh... Omdat, eh... Ik heb op de wc op een verkeerd knopje gedrukt.”

Dat antwoord had de vrouw vast vaker gehoord, want er kwam een glimlachje op haar gezicht en ze maakte het gebaar dat ik door kon lopen.

Ik groette haar vriendelijk en liep opgewekt verder tot ik onverwacht in een enorme, brede hal belandde.

Ik bleef verschrikt staan. “Nee, toch!” prevelde ik balend tegen mezelf. “Wat een gigantische rij. Het lijkt de Efteling wel.”

En daar was geen woord van gelogen. In de enorme ruimte was net als in een pretpark ongeveer om de vijftig centimeter een touw gespannen en de colonnes mensen slingerden als enorme levende slangen naast elkaar heen en weer. Alleen het bordje ‘Vanaf hier is het nog anderhalf uur wachten voor u bij de immigratie bent’ ontbrak, maar dat konden we natuurlijk zelf wel uitrekenen.

Ik slaakte een hele diepe zucht en sloot keurig achteraan aan. Dat moest ook wel, want als mensen zo heen en weer lopen kan iedereen meteen zien dat je aan het voordringen bent.

Helaas...

* * *

Mijn oma Irisa zegt altijd dat je overal het beste van moet maken en hoewel ik natuurlijk nooit voor mijn lol in een

veel te warme hal zinloos sta te wachten, is het wel een mooie gelegenheid om mensen te kijken.

Zo liep er een stereotiep gezin met twee oervervelende zontjies die steeds onder het koord door schoten en bij hun acties op alle mogelijke tenen gingen staan of koffers omgooiden, terwijl hun ouders met een gekwelde blik in hun ogen stoïcijns voor zich uit staarden.

Er waren zakenlieden in keurige pakken met zwarte mappen onder hun arm, vakantiegangers in foute Hawaïhemdjes, moeders met huilende baby's op hun arm en...

“Kijk, dat lekkere stuk daar is al net zo'n sukkel als jij,” klonk een stoere mannenstem ineens van heel dichtbij.

Nou had ik niet meteen de indruk dat het over mij ging, maar ik draaide mijn ogen toch even snel in de richting van het intrigerende geluid.

Kijk nou toch! Liep me daar even een knappe vent! Blond, blauwe ogen, lekker figuur...

“Alsjeblieft, Lennart,” reageerde de man naast de spetter.

“Kan het wat zachter? Alle kans dat ze ook Nederlands is.”

Mijn ogen kropen zo ongemerkt mogelijk een stukje verder en vervolgens beet ik op mijn lip om niet heel hard te gaan lachen. Want de leuke man naast de knappe Lennart was al net zo nat als ik...

“Nou, én?” antwoordde Lennart intussen. “Wat maakt het uit of ze het hoort, of niet? Het is gewoon ontzettend stom om het billenwasprogramma aan te zetten, terwijl je niet eens op de pot zit.”

“Lennart, hou nou even op. Ze kijkt naar me.”

Ik besepte dat ik de man inderdaad stond aan te staren en

draaide mijn hoofd razendsnel de andere kant op.

De mensen voor me tilden hun bagage van de grond en sjokten een paar meter naar voren. Terwijl ik ze haastig achterna ging, hoorde ik Lennart nog grappen: “Wow, Sjoert! Je hebt nu alweer sjans. Bof jij even.”

Sjoert... Die leuke natte man heette Sjoert. Nou, hij kwam een stuk gezelliger over dan die betweter van een Lennart. Sjoert had springerige bruine haren en mooie donkere ogen. En voor zover ik het in de gauwigheid had kunnen zien, was er met zijn lijf ook niks mis.

Niet, dat het mij wat uitmaakte. Ik heb simpelweg geen tijd voor mannen en een relatie is al helemaal niks voor mij. Ik wil carrière maken in de reisjournalistiek en ik vlieg letterlijk voortdurend van hot naar her. Ik ben eigenlijk altijd aan het werk en daar past geen man tussen.

Helaas heb ik ook voor mijn vriendinnen veel te weinig tijd en dat is best balen, want ik vond het altijd heerlijk om in het weekend lekker te gaan stappen. Dan kwam ik een enkele keer een lekkere vent tegen om mee tussen de lakens te duiken. Als zo'n man dan na gedane zaken weer snel ophoepelde, had ik de tijd van mijn leven, maar ja... Het gebeurde vaak genoeg dat ze bleven ontbijten en dan begon het gezeur.

Ik maak 's morgens meestal warme havermoutse pap met vers fruit en gemengde nootjes. Daar neem ik een kop hete kruidentheo of een mokje Japanse *matcha* – sterke groene thee – bij om rustig helemaal wakker te kunnen worden. Tijdens dat proces zit ik niet te wachten op gezanik over gebakken eieren met spek of paniekerige vragen over koffie, waar veel mannen blijkbaar aan verslaafd zijn.

“Kijk, daar heb je dat lekkere brok vrouwenvlees weer,” hoorde ik Lennart opeens luid en duidelijk zeggen. “Grijp je kans zolang jullie nog nat zijn.”

Ik snoof. In die heen en weer slingerende slangenrijen kom je steeds dezelfde mensen tegen. En nou vond ik het best leuk om nog even stiekem naar Sjoert te kijken, maar die Lennart hing me nu al flink de keel uit. Wat een sneu haantje, die vent.

Dus deed ik net of ik de mannen niet zag, maar het lukte me toch om vanuit mijn ooghoeken Sjoert even snel te bestuderen. Die zag er echt heel smakelijk uit. Gespierde schouders, een atletisch lijf en als ik die schaduw in zijn strakke natte broek mocht geloven, zat daaronder ook genoeg om trots op te zijn.

Oké, zo kan het wel weer, Sakura!

Vlug schoof ik weer mee met de rij en ineens borrelden er onweerstaanbare herinneringen naar boven.

Hanno...

Twee jaar geleden – toen ik nog in romantiek geloofde – veroverde Hanno mij in een bar met drie vurige blikken. Hij stelde voor om samen een hapje te gaan eten, maar daar wilde ik die avond niet aan beginnen. Ik zat er namelijk samen met mijn vriendinnen en we zouden met z’n vijven een filmpje scoren. Daarom pakte ik zijn kaartje-met-telefoonnummer aan en beloofde om hem te zullen bellen.

Dat deed ik de volgende dag al. Normaal ben ik helemaal niet zo bellerig als het om mannen gaat, maar ik was echt ondersteboven van Hanno.

Die avond gingen we uit eten, dronken een glaasje en belandden tussen de lakens.

Hij was goed in bed, die Hanno. Hij zeurde de volgende ochtend niet om gebakken eieren met spek, genoot van mijn kruidenthee en maakte geen enkel punt van mijn drukke werk.

Daarna kwam hij om de haverklap logeren en ik was dolgelukkig omdat ik eindelijk *De Ideale Man* ontmoet had. Stom, hè? Wat kende ik Hanno nou?

“Daar heb je d’r weer. Kom op, Sjoert, zeg wat tegen haar,” knalde de stem van Lennart dwars door mijn mijmeringen heen.

“Hè, hou onderhand eens op met dat stomme gedoe,” bromde Sjoert op een ongelukkig toontje.

Ik kon er niks aan doen. Nog geen tel later hoorde ik mezelf zeggen: “Ik ben het helemaal met Sjoert eens, Lennart. Je lijkt wel een kleuter!”

Eigenlijk verwachtte ik half en half dat Lennart excuses zou gaan maken, maar hij barstte in lachen uit. “Ze kan praten!” brulde hij vrolijk.

Zou je zo’n vent niet!

Maar voor ik iets gevats terug kon zeggen, werd ik door de mensen achter me naar voren geduwd en de twee mannen verdwenen uit mijn blikveld.

Ik schudde mijn hoofd. Die Lennart was net zo’n type als Hanno, die had ook overal – *excusez le mot* – schijt aan.

Het enige verschil was dat Lennart meteen al liet merken wat voor vent hij was en Hanno had er een poosje over gedaan voor er barstjes in zijn ridderharnas verschenen.

Opeens begon het me namelijk op te vallen dat Hanno mij altijd alle boodschappen liet betalen. Zelfs als hij wat te eten in huis haalde, kreeg ik het bonnetje en moest ik mijn

portemonnee trekken. Hij liet mij het eten koken – omdat hij natuurlijk niks van verantwoorde veganistische maaltijden wist – en de afwas liet hij ook graag aan mij over. Want er was altijd wel een tv-programma dat hij echt niet kon missen. Als ik een paar dagen voor mijn werk op reis was, bleef Hanno op mijn huis ‘passen’ en maakte er dan een complete zwijnenstal van, die ik bij terugkomst op kon ruimen. De koelkast werd leeggeplunderd en op de een of andere manier was er ook ingeslopen dat ik de was voor mijn rekening nam. Ik waste immers toch, dus dan konden die paar dingetjes van hem er ook best bij. Zo’n volle machine is ook veel beter voor het milieu.

Ongelofelijk, hè? Ik snap nou nog niet dat ik het ooit zo v er heb laten komen. Maar na een week of wat zakte ik door mijn roze liefdeswolk terug naar de aarde en besepte eindelijk dat Hanno een uitvreter was.

Maar toen ik daar iets van zei, beloofde Hanno meteen dat hij mee ging helpen in het huishouden en dat hij uiteraard ook mee zou betalen aan het huishoudgeld. Hij had er gewoon niet aan gedacht, maar vanaf nu werd het allemaal anders. Vervolgens maakte hij de ruzie in een opwindende bedsc ene weer goed.

Na een paar dagen bleek dat er van zijn goede voornemens en beloftes niks terecht kwam en ik liep me steeds vaker af te vragen hoe ik dit in vredesnaam op moest lossen. Hij was lekker in bed, maar verder was hij een regelrechte ramp.

Op een vroege ochtend kon meneer zijn favoriete overhemd nergens vinden. Ik lag nog heerlijk te slapen, maar dat duurde precies totdat Hanno het geliefde kledingstuk

compleet verkreukeld en kletsnat in de wasmand ontdekte. Hij ging echt gigantisch uit zijn dak, want dit was natuurlijk allemaal mijn schuld.

“Hoezo mijn schuld?” vroeg ik gapend. “Kamermeisjes heb je tegenwoordig alleen nog in hotels en wasservice kost extra.”

Het werd slaande ruzie. Hij had een belangrijk congres waar hij niet gemist kon worden en stormde tierend en schreeuwend de deur uit om in zijn eigen flat een shirt te gaan halen.

Ik maakte een ontbijtje, dronk mijn kruidenthee en dacht na.

Vervolgens nam ik een lange, warme douche en terwijl ik me stond af te drogen, kwam ik tot de conclusie dat het met *De Ideale Man* net zo gesteld was als met Sinterklaas...

Die bestaat ook niet.

Ik had me al veel te lang als huissloof en geldplukmachine laten gebruiken.

Dus kleepte ik me aan, propte al Hanno's spullen in een weekendtas en die heb ik bij hem voor de deur op de galerij leeggeschud. Zijn verkreukelde lievelingsoverhemd legde ik boven op de stapel troep en daar kiepte ik de inhoud van een potje suikervrije bosbessenjam overheen. Best jammer van de biologische kwaliteit, maar de jam geeft vlekken die je nooit meer uit je kleren krijgt en soms moet je offers brengen om je standpunt duidelijk te maken.

Hoewel ik er welgeteld vier keer binnen was geweest, had ik de sleutel van zijn flat gekregen en in de woonkamer

legde ik een keurig briefje op tafel met de mededeling dat ik nu wel genoeg was uitgebuit. Ik besloot met: “Haal het niet in je hoofd om ooit nog terug te komen, ik wil je nooit meer zien.”

Vervolgens liet ik door de Express Service van de firma Sleutelkoning nieuwe sloten in mijn voordeur en op de berging zetten en als kers op de taart heb ik hem een appje gestuurd:

Hanno, ik wil je nooit meer zien. Je spullen liggen bij je flat voor de deur. Ik ben de komende weken naar Argentinië en mijn neef Jorg – die bodybuilder, weet je wel? – logeert dan in mijn flat. Als je zin hebt in een bloedneus moet je zeker een keertje aanbellen.

Uit wraak wilde Hanno rare dingen op mijn blogpagina zetten, maar aan dat soort praktijken was ik al gewend. Iedereen kan overal op reageren, maar het komt pas echt online als ik het goedkeur. Dus ging de flauwe onzin van Hanno regelrecht de prullenbak in en de haatpost droogde gelukkig al snel op.

Sindsdien ben ik erg voorzichtig geworden met mannen. Ik neem geen kerels meer mee naar mijn flat en andersom – met een vent meegaan naar zijn huis – durfde ik toch al niet. Je weet immers maar nooit of ze slechte bedoelingen met je hebben en ik heb weinig zin om als seksslavin of erger te eindigen.

Via mijn vriendin Erna – die met hetzelfde probleem zit – kreeg ik informatie over een betrouwbare escorts-service voor vrouwen. Het kost een paar centen, maar als ik zin heb in een leuke man, hoef ik alleen maar te bellen. Het is volkomen veilig vermaak zonder gezeur achteraf.

Bovendien is zo'n gehuurde vent ook handig als bodyguard of om voor mijn verloofde te spelen als ik ergens niet alleen kan komen opdraven en...

"Wij zijn zo aan de beurt, mooi stuk," bracht Lennarts stem mij weer naar het hier en nu. "Sjoert wil even afscheid nemen, want er wonen bijna negen miljoen mensen in Tokio en de kans dat jullie elkaar terugzien is statistisch niet zo heel erg groot."

Ik schoot in de lach, keek Lennart aan en schudde zo meewarig mogelijk mijn hoofd. "Je bent me wel een portret, jij. Ik ga je nog missen."

"Dat wou ik maar even horen," grinnikte Lennart. "Kom op, Sjoert. Het is nu of nooit. Vraag haar telefoonnummer."

"Sorry, hoor," bromde Sjoert met een rood hoofd. "Ik kan er ook niks aan doen dat hij zo vervelend is." Hij was even stil en voegde eraan toe: "Ik vind je trouwens best leuk, dus..." Voor hij zijn zin kon afmaken, kondigde een Japanner in uniform aan dat hokje tien vrij was. Lennart nam Sjoert ongeneerd in een soort houdgreep en wég waren ze.

En heel diep in mijn hart vond ik dat eigenlijk best een beetje jammer...